

КВІТЕНЬ

1984

№ 8

Голос з того боку:
— Ця одиниця завжди кілком у горлі мені стирчить.

ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!

Першотравневе поздоровлення моїм шановним читачам

Традиційно, як в нас ведеться,
Але щиро, — що теж відзначу, —
Од душі та од серця Перця —
З Першотравнем тебе, читачу!

Із весною тебе вітаю,
Любий друже! А ще при тому
(Теж од серця й душі!) бажаю
Миру й щастя твоєму дому!

Щоб у праці ти мав удачу,
Все — щоб складом ішло та ладом,
И добра слава твоя, читачу,
Розквітала травневим садом!

Щоб вершилися повним ходом
Плани власні твої й державні,
И твоя совість — перед народом
Була чиста, як небо в травні!

Ваш ПЕРЕЦЬ.

Павел БОЦУ

АКУЛИ

Верховоди блоку НАТО вирішили розмістити нову атомну «євростратегічну» зброю на території деяких західних країн. (Із свідчень преси).

Сподіванки світлі померкли раптово,
на кулю земну напливає туман,
лунає тривога:
— Дивіться, братове,
акули заповнили весь океан!

Над мирними водами хмари, як тавра,
за щемом тривоги нуртується гнів.
У нашу епоху іхтіозаври —
в глибини морські, до крутих берегів...

Як дзвін на пожежу, тривога клекоче,
і сумно у небі летять журавлі.
Чого ж ті потвори на світі цім хочуть,
чого вони прагнуть на нашій Землі?

Планета світає, виходить з туману,
у космосі пробує крила вона,
неначе зірниця, як мирне сіяння,
людей її славних звучать імена.

Вона вже зриває кайдани-окови,
Пилюку осмути стирає з лиця...
Епоха всміхнеться, як сонце ранкове,
і світ новий, вільний відкриє сліпцям.

Оскалюють зуби, як люте минуле,
Булькати акули,
дивляться очі свинцеві крізь води —
хочуть пожерти пагіння свободи
і хочуть спалити ті очі
траву, що про весни шепоче.

Акулячі боси туркочуть щоденно,
немов найнялися, неначе за графіком:
— Це для Європи благословення,
це щастя для чорної Африки!

* * *

Тиша і спокій застеляють води,
сонце спокійне над водами сходить.
Море, мов квітка під променем, синє
чекає, що гляне на нього дитина,
як люди чекають ясної погоди.

І хвиля ласкава біжить до дитини:
— Давай святкувати твої іменини,
дорога твоя — наче стрічка весела,
на тлі тих акул ти — неначе метелик.
І ти по траві, поміж квітів ходитимеш,
на світі великому радісно житимеш!

* * *

Я не встигаю, а встигнути треба
світові цілому глянути у вічі,
землю збагнути і небо,
навіть заглянути у вічність,
хату добудувати,
в даль задивитися мрійно
під небом спокійним,
відвідати треба кохану
і друзям послати привіти,
допоки не зник я в тумані,
допоки живу на світі...

Спинити нахабних, підступних,
щоб світонько вижив,
викрити хижість і тупість,
які ненавиджу...

Збагнути і завтра, і вчора,
майбутнє моє освітити,
поля обходити і гори,
води із джерельця напитись...

Знайти слово радості, ласки
про завтрашнє і минуле
з квіток найніжніших і з казки,
та раптом —
прокляти акул!

Я так не встигаю, а встигнути треба
для них неозорих, для чистого неба!

Якби ж тільки в мене
націлені жала,
я б вмер без вагання,
та око циклопа
націлено
далі —
на мирне світання,
на струмків дзюркотання,
на бджолу, що нектар збирає,
на пташині зграї,
на трави, що обрій колишуть,
на часу священну тишу.

Акули ціляться в далечі дальні,
і чайки над морем кигичуть,
а мені привиджається мати печальна,
страждальне її обличчя.

* * *

Акул ненажерних власники
пристанища їм шукають,
щоб розмістити вчасно
у тих, в кого розум гасне,
у тих, котрі в сплячку впадають.

А час, що не знає спочину,
усе на собі зафіксує, позначить.
Підлості підлих він знає причину,
він чує,
він бачить.

Із скреготом, гулом
Рушають акул!

Загарбницьких планів чекає багаття,
під небом високим шумітимуть трави.
На крилах акулячих — чорне прокляття,
прокляття на босах кривавих.

Грім гніву впаде тим акулам на спину
і час їх судитиме строго.
Планета Земля їх зупинить,
серця перекриють дорогу!

Розжиріле пихате безглуздя,
забувши подібних ганебне минуле,
погрожує світові, погрожує людям,
усьому, що є і що буде!

Будьте пильні! Чатують акул!

Переклав з молдавської
Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ.

Плакат Б. ПРОРОКОВА

Ми вимагаємо миру.

Плакат В. КЮННАПА
«Боевой карандаш»
(м. Ленинград)

Хто вірить в довбні ядерної силу,—
Собі копає впевнено могилу.

ГУМОРЕСКА

Ні в лотерею, ні в «Спортлото» Корній Корнійович ніколи не вигравав. Навіть у підкидного дурня примудрявся програвати з повними руками козирів.

Особливо не журився тим постійним невезінням. Сприймав його з майже філософським спокоєм. Мовляв, хто в карти програє, тому в коханні щастить.

У коханні, щоправда, теж особливих успіхів не спостерігалось. Мав дружину, з якою прожив двадцять і два роки. Оце, либонь, і все. Про якісь інше кохання думав лише в дні чергових програшів. У підкидного, в лотерею, в «Спортлото».

От і цього разу з перевіркою свого однінького лотерейного білета Корній Корнійович не поспішав. Результат перевірки був відомий йому заздалегідь.

В обідню перерву, щоб згаяти якось час, заходився Корній Корнійович вивчати стовпчики цифр у газеті, навпроти яких стояли назви різних потрібних і не дуже потрібних у господарстві речей. І тут з'ясувалося, що доля ласкаво усміхнулася йому, подарувавши карбованця.

З незвички аж щось кольнуло Корнію Корнійовичу в попереку і дивна якась думка з'явилася: «От пощастило виграти, тож обов'язково програю в коханні». В якому саме коханні — уявляв погано. За дружину був певний — з двома дітьми вона від нього нікуди не динеться. Щодо інших жінок — ніяких конкретних планів не мав і однаково зажурився. Може, й не через кохання, може, його мізерність виграшу засмутила.

Соромно навіть комусь сказати — один карбованець. А тут ще Чечельницький, колега і давній приятель, питає: «Виграли, Корнію Корнійовичу?»

Можна було, звичайно, промовчати — всі вже звикли до його програшів, знали й про сподівання на реванш по, так би мовити, жіночій лінії. Та брехати він не вмів і тому признався щиро-сердно.

— Уявіть собі виграв, Степане Гнатовичу.

— І багато виграли? — поцікавився Чечельницький.

— Ат, що там говорити. Дрібниця — сорок карбованців. Гроші виграв, а в коханні почну програвати.

Цього разу збрехав, щоб хоч якось компенсувати крах надій на велике, справжнє кохання. А Чечельницький повірив, а повіривши, повеселішав, пожвавішав.

— Дорогий Корнію Корнійовичу, це ж треба якось відзначити. Не щастило, не щастило і раптом, будь ласка — сорок карбованців. А про кохання не хвилюйтеся. Зрештою вам не так часто доводиться вигравати.

Справа набувала якихось дивних обрисів. З одного боку, був лише один карбованець, що його фантазія і зайва соромливість перетворили на сорок. З іншого боку, виграш справді треба відзначити. Адже він так довго не

приходив, так довго доводилося задовольнятися непевними обіцянками на перемоги в коханні.

Після обіду щасливий подарунок долі обговорено було розширеним складом співробітників. Знову згадувалося фантастичне невезіння Корнія Корнійовича і його щасливе сімейне життя. Жартома висловлювалося припущення, що відтепер щасливу сімейну ідилію буде порушено, бо починається ера успіхів матеріальних.

Корній Корнійович з усім охоче погоджувався, хоч сімейної ідилії йому було чомусь шкода.

«І чого це вони всі вважають, — думав він, — що я вже ні на що не здатний? Мовляв, на дідька тому сухареві Корнію якісь ніжні почуття? Його, бачте, лише гроші повинні цікавити. Хай вважають. Один карбованець спокій і любов у моїй хаті не порушить».

Дальші події показали, що Корній Корнійович помилився.

Надвечір усі дійшли остаточного висновку, що таку подію слід гідно відзначити. Оскільки до одержання виграшу було далеченько, а колектив жадав дій рішучих і невідкладних, вирішено було скластися по троячці і відсвяткувати виграш у сусідньому кафе.

У кафе сиділи до дев'ятої вечора. Корній Корнійович, ніякуючи, приймав поздоровлення, обіцяв, що після-

завтра, коли почнуть сплачувати виграші, вони знову зберуться тут.

Одне слово, усі лишилися задоволені. Крім дружини Корнія Корнійовича, яка пізно увечері одержала свого рідного чоловіка з рук Чечельницького в досить таки непривабливому вигляді.

Чоловік плів щось про виграш, який зовсім не виграш, про карбованець, який довелося обміняти, про нещасне кохання. І вони, чи не вперше в житті, посварилися.

Уранці Корній Корнійович перепросив дружину, обіцяючи, що подібного більше не буде. Та слова свого він не дотримав, бо вже наступного дня довелося знову йти в кафе.

Він знову приймав поздоровлення, знову йому пророкували великі виграші і успіхи в царині матеріальній, знову ляли нікому не потрібну любов і сімейну ідилію.

Слухаючи оті дурниці, вже не міг заспокоїти себе міркуваннями про мізерність виграшу, яка навряд позначиться на його стосунках з дружиною. Знав, що жінка не подарує йому похіденьок до кафе, бучного багатоденного відзначення невідомо якої події. Навіть лотерейного білета не покажеш на своє виправдання. Ще подумає, що він збиткується над нею і тоді прощай родинне щастя.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

— Хто сказав, що вал — це щось погане!

ГУСАК

БАЙКА

Як густий пшеничний лан сарана покрила, до птахів гукнув Гусак, розпустивши крила:

— Треба виступити усім проти ненажери! Бо інакше пропадем, ніби від холери...

І на поле всі птахи висипали швидко. Лиш самого Гусака щось ніде не видко.

Тож спитав його Індик, як уже смеркалось: — Чом на полі ти не був? Що з тобою сталось?..

— А чого б це з усіма я шов на ниву? Головне — це проявить ініціативу!..

Володимир ВДОВИЧЕНКО.

ОПЕРАТИВНІСТЬ

Завидну оперативність продемонструвала адміністрація 11-ї лікарні Московського району м. Києва. Не встигли відповідні інстанції, до котрих звернулася із скаргою на ненормальний моральний клімат у колективі лікар вищої категорії, ветеран Вітчизняної війни і праці Р. Н. Карант, розглянути цю заяву, — як головлікар А. М. Белун уже звільнив її автора з роботи «у зв'язку зі скороченням штатів». ТАП розцінює цю акцію як зразок надшвидкісного реагування на критику.

ЯК НЕ ДО РІДНИХ

Мешканці села Усатове, що під Одесою, звернулися до штаб-квартири ТАП з проханням поклопотатися про перенесення їхнього села до якогось іншого міста. Річ у тім, що вони отримують воду через посередництво одеського міськводопроводу, керівники якого ставляться до них, як кажуть в Одесі, мов не до рідних. Варто було частині водопровідних труб вийти з ладу, як ті керівники, замість відремонтувати їх, просто відключили воду.

СПРОСТУВАННЯ ТАП

Останнім часом у Слов'яносербському районі Ворошиловградської області тільки й чути, ніби у місті Зимогір'ї на вулиці Леніна відкрито цілюще джерело і найближчим часом тут збираються будувати санаторій «Зимоводи».

ТАП уповноважений заявити, що ніякого санаторію ні по вулиці Леніна, ні в цілому Зимогір'ї ніхто не будуватиме. Бо джерело, котре справді ось уже рік, як з'явилося на згаданій вулиці, витікає з міського водопроводу.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Скільки разів тобі казано, що треба затримувати злодія, а не штани з нього здирати!

КОРОТКО КАЖУЧИ

- Куди інколи гострому розуму до тупої впертості!
- З яким нетерпінням семеро чекають одного, коли склянка одна на всіх!
- Склероз корисний хоча б тим, що пом'якшує злопам'ятність.

Дмитро ПЕРЕРВА.

- Метал у голосі не робить дисципліну залізною.

Леонід ЗАБАРА.

НАСОС

ГУМОРЕСКА

— Алло, Іванов, — зателефонував на початку робочого дня головний інженер начальника енерго-механічного відділу. — Дзвонили з механічного. Насос якийсь у них вийшов з ладу. Розберися, що воно там.

— Горобець? Розберись-но з насосом у механічному, — наказав начальник відділу головному механікові. — Сам головний дзвонив.

— Ти що ж це, Петренко, капаєш? — кинув сердито в трубку Горобець начальникові механічного цеху. — Сам не можеш розібратися з якимось насосом? Де? У тебе! Можеш? Отакто краще.

Начальник цеху відразу ж зв'язався по селектору з заступником:

— Що там у тебе за насос зламався, що все начальство про нього тільки й говорить? Не чув? То виясни. Тобі й карти в руки.

— Гнатенко, — звернувся по телефону заступник до механіка цеху. — У тебе совість є? Де ж є? Про якийсь нікчемний насос говорить увесь завод, а ти... Який насос? І ти що, нічого не знаєш? Виясний, голубе, виясний. Мерщій тільки.

— У тебе насос? — прибіг захекавшись механік до майстра, який передавав зміну напарникові.

— А що?

— Та здійняли галас про якийсь насос...

— У мене, — зітхнув майстер,

— Нарешті, — зрадів механік. — Усі з ніг збилися, шукають, де ж той насос. Ну, то вживай заходів. Не зволікай тільки.

— Та вживаю, — буркнув майстер йому услід. — Подзвонив оце знову головному інженеру. Обіцяв допомогти.

Аркадій ТОНДІЙ.

м. Полтава.

Кажуть, що статистика знає все. І працівники одного статистичного управління знали чи мало, принаймні твердо знали, що закони існують не для того, щоб їх порушувати. Знали, проте порушували: складали фікції-угоди, псевдовідомості, порушували фінансову дисципліну. На цю тему Перець і опублікував у № 1 за 1984 рік фейлетон «Отака собі статистика», в якому розповідалося, зокрема, про зловживання, безгосподарність, роз-

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

тринькування державних коштів у Млинівському районному інформаційно-обчислювальному центрі.

Начальник Ровенського обласного статистичного управління Т. В. Корнейко повідомив редакції, що факти грубого порушення фінансової дисципліни та зловживання у Млинівському районному інформаційно-об-

числювальному центрі підтвердились. Начальника РІОЦ Зубика В. І. та головного бухгалтера Казван Л. В. з їхніх посад звільнено. Головного інженера Войчук С. В. переведено на нижчу посаду терміном на один рік. Начальникові відділу підготовки та випуску статматеріалів РІОЦ Туровській Є. І. та головному бухгалтерові обласного обчислювального центру Овчарук Н. І. оголошено суворі догани.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАННИ

МАЛА КУПА, ДАЙТЕ ЩЕ!

Вирішили у Київському відділі Інституту геології та розробки горючих копалин побудувати для своїх працівників житловий будинок у місті Ірпіні. І не який-небудь, а чотирнадцятиповерховий. Утрясли все, що треба, і з усім, як здавалося, готовеньким прямісінько до визначеного генпідрядчика рушили — у трест «Броварипромжитлобуд». Там обидві сторони швидесенько уклали угоду, за якою однієї сторони, себто відділові інституту, ставилося за обов'язок акуратно платити грошки за роботу, а іншій, себто тресту, — оперативно ті грошки освоювати, щоб через двадцять місяців після початку будівництва вручити новоселам ключі від квартир.

Укладалася ця угода ще в 1980 році, отож, глянувши на календар, можна припустити, що в названому вище чотирнадцятиповерховому будинку давно відшуміли новосілля.

Та не так сталося, як гадалося. Чи то в тресті «Броварипромжитлобуд» вирішили, що

трест — не шабашник дядя Ваня, який ладен будувати що завгодно і де завгодно, аби лиш йому добре заплатили; чи то подумали, що несолідно повелися, дозволивши відділові інституту отак легесенько, без ніяких укласти угоду, а тільки почав трест комизитися: і те йому не так, і це не подобається.

Для початку у тресті згадали, що це замовник повинен залагоджувати різні питання, пов'язані з будівельним майданчиком: погодити з місцевою міськрадою знесення кількох будиночків, забезпечити мешканців тих будиночків житлом, вирівняти звільнену площу так, щоб ні горбика тобі, ні ямки. А тоді вже, мовляв, будівельники закотять рукави, і як візьмуться, як візьмуться...

Київському відділові Інституту геології діватися було нікуди: житло потрібне до зарізу, самих молодих спеціалістів на половину квартир набереться. Отож, не торгуючись, усе, що від нього вимагалося, зробив: залагодив,

зніс, забезпечив і вирівняв. Після цього прийшли на об'єкт будівельники з підлеглої тресту пересувної механізованої колони № 107, закотили-таки рукави, викопали котлован і... у замовника знову задзвенів телефон: — Альо! Вам будинок потрібен чи нам? Вам? А хто ж статичні випробування паль робитиме? Ми то можемо, але ж ви до науки ближче.

Написали керівники відділу, куди треба, зв'язалися з ким слід, випробували.

Не встигли палі в землю вrostи, як знову:

— Альо! Замовник? Як це ви собі уявляєте будівництво чотирнадцятиповерхового будинку без підйомного баштового крана? Ах, також, не уявляєте? Тоді шукайте кран.

Знову пишуть керівники Київського відділу Інституту геології. Тепер — до організації, якій підлягає трест «Броварипромжитлобуд», а конкретно — заступникові начальника комбінату «Київоблпромбуд» В. В. Федорченку:

— Згляньтесь! Де ж нам той кран узяти?!

На комбінаті зглянувшись і пообіцяли взяти будівництво під контроль.

Але самою обіцяною, як усім відомо, справу з місця не зрушиш. А час, що теж широко відомо, на місці не стоїть. На кінець 1981 року на столі у замовника з'явилася ще одна пухка тека листування з приводу будівництва, а підрядчик освоїв лише 97 тисяч карбованців з 578 тисяч.

У першому кварталі 1982 року будинок потрапив у нові руки — в план щойно організованого тресту «Ірпінськпромжитлобуд», де керуючим призначили С. І. Кравчика. Вирішено було, так би мовити, розділити сфери впливу: Броварський трест залишився керувати будовами на лівому березі Дніпра, а Ірпінський трест з новими силами взявся за будови на правому.

Можливо, що після розподілу якісь об'єкти і вирости, як гриби після дощу. Але нашому чотирнадцятиповерховому будинку не пощастило. То не було для нього потрібної марки цегли (ну, як наврочив хто: усі марки є, а саме такої — нема!). То будівельники не змогли самотужки провести тепломережу і знову звернулися по допомогу до замовника, то з кошторисом непорозуміння виникли.

Поки їх залагоджували — минув рік. Вісімдесят другий. А у вісімдесят третьому році було і писати, і просити, бо в тресті «Ірпінськпромжитлобуд» з'явилися куди важливіші й до того ж пускові об'єкти і тепер керуючого С. І. Кравчика голими руками не візьмеш.

— Бачите, — пояснює він, — оце у мене дуже важливий об'єкт, а оце дуже пусковий. А ви зі своїм нещасним будинком лізете.

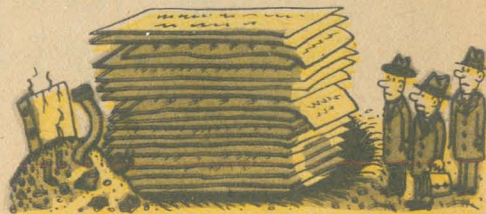
З усього судячи, листування між замовником і генпідрядчиком у найближчому майбутньому не вщухне. Хоч уже нині тих паперів стільки, що коли скласти їх до купи, ця купа, мабуть, сягне другого поверху, до якого тільки й виріс будинок.

О. ГОЛОВІНА.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Ех, шкода, руки зайняті, а то б я тому хуліганові дав прикурити!..

БАНІ ГРАНІ

Треба енергійніше переводити сільськогосподарську працю на промислову основу, збагачувати її зміст, підносити престижність. Слід всюди перебудовувати село, поліпшувати там житлові, побутові й культурні умови.

К. У. ЧЕРНЕНКО. З доповіді на червневому (1983 р.) Пленумі ЦК КПРС.

Як це не сумно, а вкотре доводиться констатувати, що так звана банна тема ніяк себе не вичерпає.

Навесні та влітку про бані наші дописувачі майже не згадують. Воно й зрозуміло. Коли тепло, то можна й у річечку чи ставок пірнути або обладнати літній душ і під ним із себе пиліюку змивати. А в ополонки пірнати охочих поки що не густо. Ото, якщо в редакційній пошті листів на банну тему стільки, як сріблястого павутиння у розпал бабиного літа, то це десь так, кінець вересня — початок жовтня. Коли ж спостерігається справжнісінька злива конвертів, усередині яких зафіксований на папері один і той же зойк душі, що, мовляв, немає де помитися, — значить, надворі листопад і матінка-зима не за горами.

Було б не так прикро, якби автори скарг одноголосно нарікали: не було в нашому селі бані, немає і невідомо коли буде, а он у сусідів є. Тут, знаєте, можна хоч і поганеньку, та все ж яку-небудь базу підвести: мовляв, грані між містом і селом не відразу стираються, уже сьогодні практично кожна сільська хата телевізорами, радіоприймачами, магнітофонами, холодильниками та пральними машинами нашпигована так само, як і міська квартира; мине небагато часу, то й на кожну сільську душу припадатиме стільки ж банно-місць, скільки ванн припадає на кожну міську душу. Але ж пишуть нам, як правило, не про бані, яких не було і які хтось-на-коли будуть, а діляться з нами спогадами: було ж і в нас, а тепер — немає.

Втім, дивіться самі. Ось вам листи про бані з редакційної пошти лише за два дні.

З Вінниччини їх прийшло сім.

З Миколаївщини — п'ять.

З Дніпропетровщини — три.

А ще ж є з Черкащини, Чернівецьчини, Ровенщини, Полтавщини, Львівщини, Закарпаття...

І всі — про одне й теж.

З Вінниччини:

У селі Катюжани Мурованокуріло-вського району баня не працює вже п'ять років...

У селі Леухи Іллінецького району — сім...

У селі Куна Гайсинського району — два роки...

У селі Ярмолинці цього ж району в баню пускають лише на великі свята...

У бані Шпиківського цукрозаводу (Тулчинський район) така холоднеца, що навіть Дід Мороз міг би схопити нежить...

І навіть у районному центрі Літині не баня, а морозильник. Очевидно, саме через це вода у кранах буває взимку дуже рідко: щоб труби не замерзли-ся.

На Миколаївщині — така ж ситуація. У селі Костянтинівці-1 Арбузинсько-

го району від бані залишилася тільки вивіска з розпорядком роботи...

Була колись баня у колгоспі «Прогрес» Вознесенського району...

Не колись, а рівно десять років тому була баня в радгоспі «Комунар» Снігурівського району...

Стільки ж часу минуло відтоді, як востаннє охкали у парилці від задоволення жителі села Ковалівки Миколаївського району...

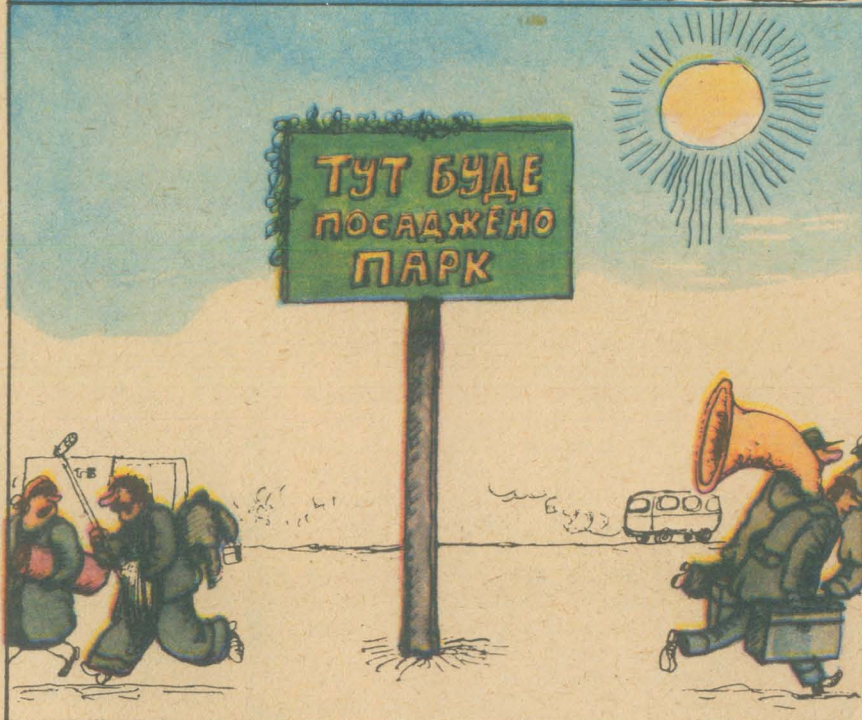
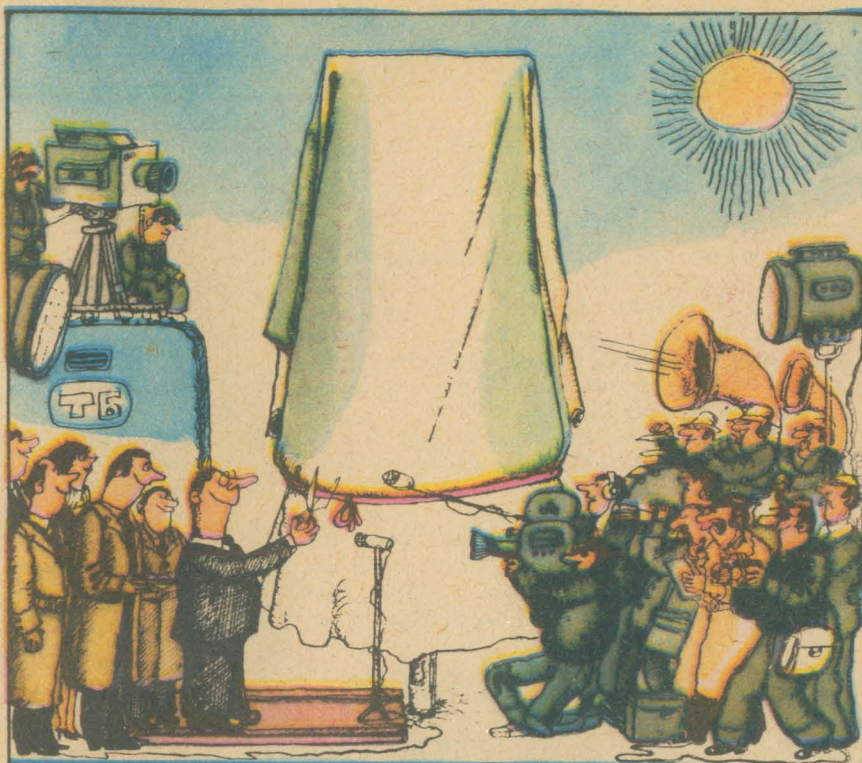
А в селі Актівому Вознесенського району подібне спостерігалось два роки тому...

Ще продовжувати? Чи, може, досить? Бо, з одного боку, всіх сіл, де від бань лишилися самі спогади, у фейлетоні однак не перелічиш. А з іншого, і так видно, яка вимальовується тенденція. Виходить, що коли оті грані між містом і селом іще повільно стиралися, то людям було де попаритися і помитися, а коли вони почали стиратися прямісінько на очах, сільському мешканцеві доводиться знову лізти у очви! Одне слово, чортівня якась виходить.

— Ніякої чортівни я не бачу, — заперечив мені один досить обізнаний з проблемою товариш. — От ви можете пригадати, щоб кого-небудь із сільських керівників слухали коли-небудь, скажімо, на виконкомі за відсутності гарячої води у бані!

Такого пригадати я не зміг. Зате точно знаю, наприклад, що позаторік бюро Кіровоградського обкому партії заслухало на своєму засіданні набагато ширше питання — «Про дальше поліпшення житлових, комунально-побутових і соціально-культурних умов життя сільського населення» — і прийняло відповідну постанову, у якій конкретно вказано, хто саме і що саме повинен зробити, щоб у 1990 році побут сільських трудівників нічим не відрізнявся від побуту міського населення. Тут вам і пральні, і комплексні приймальні пункти, і Будинки культури, і, звичайно, бані.

Ми не будемо заглядати не в такий уже й далекий 1990 рік. Озираємося краще в минуле, у рік вісімдесят третій. Протягом того року також намічалось зробити чимало, зокрема, збудувати у сільській місцевості за рахунок колгоспів 23 бані. Причому, цифра ця бралася не зі стелі і не так, щоб ото зібралися члени бюро, розіклали перед собою карту області, кожен тицьнув наванням пальцем у який-небудь населений пункт, мовив «Нехай тут буде баня». Ні, спочатку в кожному районі уважно вивчалися власні потреби і можливості, також конкретно визначалося, хто саме і що саме повинен протягом року зробити. Коротше кажучи, якщо постановою передбачалося, що, скажімо, в колгоспі «Зоря» Онуфріївського району повинна бути до кінця року баня, то для голови колгоспу це таємницею за сімома замками не було.

Весняні клопоти.

...В обласному управлінні побутового обслуговування першою інформацією про хід виконання постанови зі мною ділилися уже тоді, коли на Кіровоградщину білі мухи прилетіли й кругом забілили сніги та забілили білі. Так от, на цей день в селі Каніжі Новомиргородського району із спокійною душею і чистою совістю могли сказати, що постанову бюро обкому партії виконано достроково. Що ж до інших господарств, то найоптимістичніше пояснення звучало так: до кінця року, може, з банею і впорасемося... Багато ж колгоспів лише замовило проектну документацію, а в колгоспах імені Ульянова, «Україна» Знам'янського, «Зоря» та імені XXV з'їзду КПРС

Онуфріївського, «Пам'ять Леніна» Маловісківського районів не бралися іще й за холодну воду. Наче й не їм адресувалася постанова.

З другої інформації, одержаної пізніше, в лютому, випливало, що за кілька наступних місяців область зробила-таки крок уперед у розв'язанні банної проблеми. Вірніше, напівкрок, бо з двадцяти шести запланованих на 1983 рік бань лише половину можна сприйняти як об'єктивну реальність. А може, й напівкроком отой поступ уперед називати ранувато, адже баня, як відомо, лише тоді стає банею, коли є не тільки приміщення, а й гаряча та холодна вода у кранах. З тих же тринадцяти бань, що, за звітом, уже готові, далеко не кожна робить свій внесок у поліпшення статистики банно-місць на душу населення.

Як бачимо й постанова — це ще не все. Якщо її з холодочком виконувати, то не виключено, що й після 1990 року ми змушені будемо з глибоким сумом констатувати, що так звана банна тема себе не вичерпає.

В. БОНДАРЕНКО.

МИНЬКА

ГУМОРЕСКА

Випускали ставок. З такої нагоди тут було людно.

Віддалік, обабіч шляху, в мовчазному чеканні застигли різнобарвні автомашини переважно особистого користування. На греблі товклися найнетерплячіші їхні власники і з цікавістю спостерігали.

Води в ставку вже не було. Тільки посередині нешироким руслом сунув змішаний з рибою мул. Сунув повільно, ніби риба довідалася, що то її останній шлях, і поспішати не хотіла.

Жадібно ковтаючи повітря, від чого над ставком стояв своєрідний плямкіт, вона час від часу залягала великими зграями і стихала, ніби маскуючись та намагаючись обдурити рибалок. Але ж недарма чалапав по багноці у високих чоботях-забрдах «чорногуз», як його тут називали, Василь Стирчак — інженер із техніки безпеки. Інженер, бо мав вищу освіту, але тривалий час так і не спромігся до чогось прикласти ні рук, ні голови. А цю справу він любив і охоче допомагав рибалкам. Ляпаючи цобітьми та дожелезною палицею по грязюці, він спрямовував рибу у головний потік, коментуючи свою роботу з натиском на шиплячі:

— Ловишя, рибко, маленька і штаренька!

Раптом він затримав палицю, широко розкривши очі:

— Оно! Оно він шуне! Я-а-ке порошя! Пливи, пливи, братику! Довгешенько ми тебе шукаємо.

Головний рибовод Ілько Перехрест нервово забігав по греблі:

— Гони його сюди, Васю! По спині лусни. Ач, неначе вмер, бандюга!

Це був короп. Той короп, що був відомий усьому селу. Про нього знали давно і встигли вигадати безліч найфантастичніших історій. Розумний, як дельфін, і сильний, як кашалот, він викликав повагу. Звали його шанобливо — Минька. Він і справді їв наживку разом із гачками, напевно знаючи, що не обзавелися місцеві рибалки такою оснасткою, щоб не можна було її порвати. І коли який невдаха рвав вудку, зачепивши за корча, обов'язково звертав на Миньку: «Минька порвав».

Рот у Миньки нагадував музей гачків і був деформований, як ніс у боксера. Тіло також носило сліди минулих баталій.

На нього кували гачки у сільській кузні, ставили сітки. Але Минька був хитрий і веселий. У сітках, підсаках, кімлях, павуках та ятерях він був, принаймні, професором. Особливо любив, коли на нього йшли з волоком. Він не просто тікав, але й намагався заплутати у сітку одного з рибалок.

Одного тільки разу Ількові Перехресту пощастило зачепити коропа на кований гачок, підманувши печеною картоплею. Але щастя тут було небагато.

З годину тягав короп рибовода по ставку. Ілько охрип, волаючи про допомогу. Врешті, набравшись через борт води і затопивши човна, ледве дістався берега. А Минька знову зійшов.

Про нього казали, що він п'є качині яйця, вправно вибиваючи їх хвостом із гнізда. Від того такий і сильний. А коли бавиться на зорі чи перед смерком, чути у далекому селі.

Отакій був короп.

І ось Минька, спливши наполовину з мулу, приречено сунув до греблі. Вже було видно, як він важко дихав, не реагуючи на грізне ляпання Василя-«чорногуза». Шезла його стихія — вода.

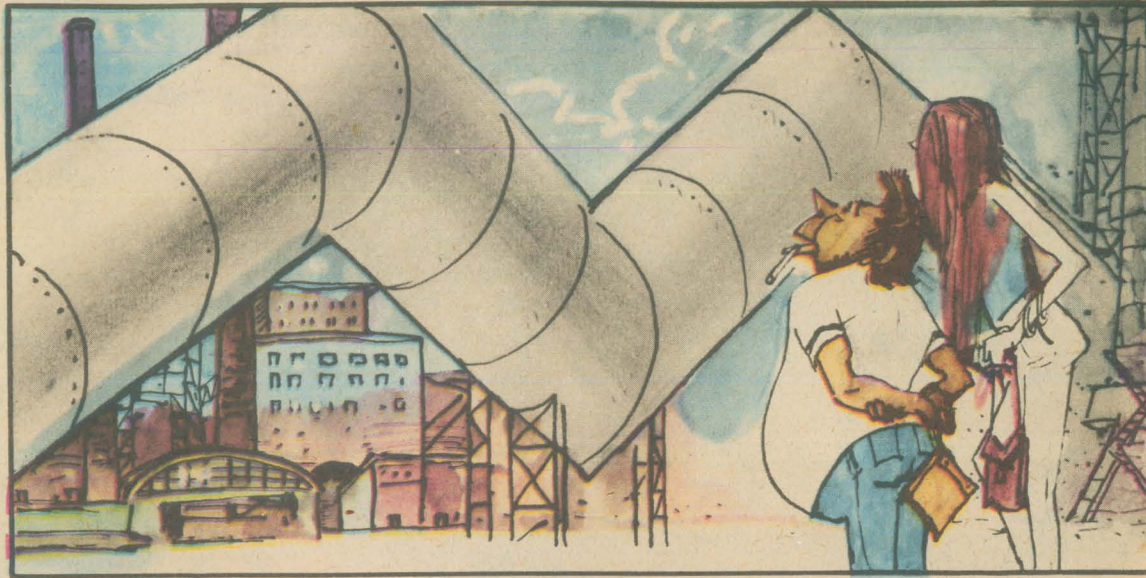
З наближенням його до греблі серед глядачів зростало похвалення:

— Яка спина! І голова, неначе в сома.

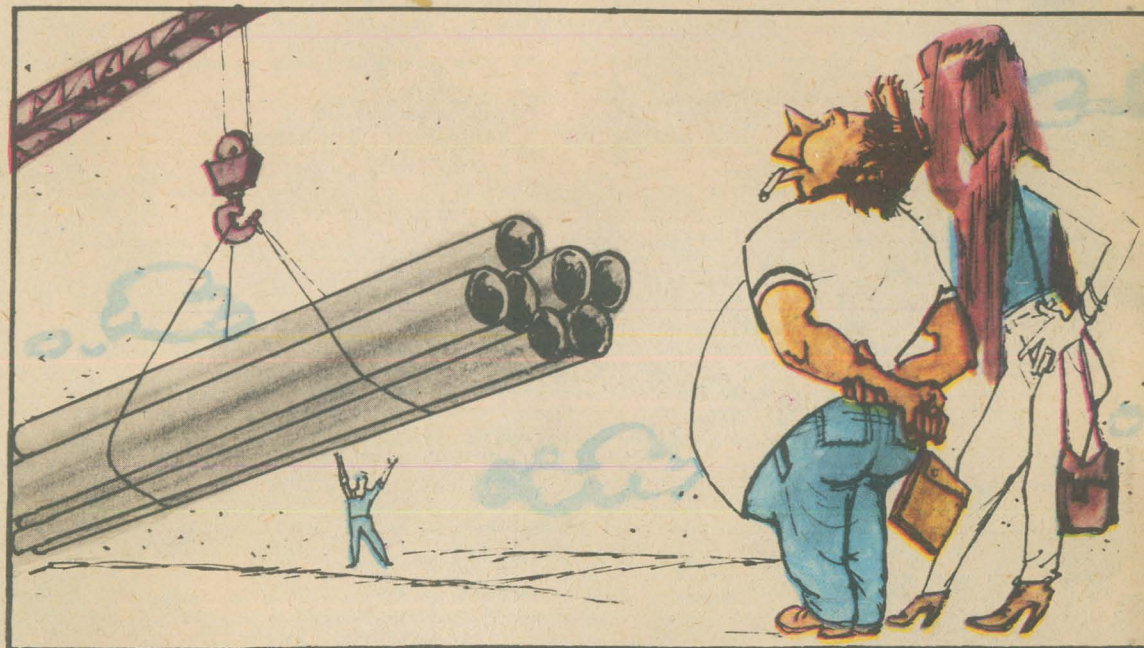
— Так. У ночви не влізе.

— Кілограмів на тридцять затягне.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Ці труби викликають у тебе якісь емоції?
— Ні.

— Ну, а ці?
— Теж ні.

— Які тридцять? Усі п'ятдесят!

— Оце комусь дістанеться!

— Так він же недобрий.

— Короп — і недобрий? Таке й скажете! Це ж не шука. Він чим більший, тим смачніший.

А тим часом троє рибалок обережно перекидали Миньку із сітки у великого плетеного кошика.

— Я його заберу! — підійшов до гурту статечний чоловік у світлому добротному костюмі. Це був один із тих почесних гостей, кого попереджують заздалегідь. І прохання не підлягало відмові.

Рибалки шанобливо розступилися.

— Зважте, будь ласка, — протягнув чоловік величезну господарську сітку-авоську.

Короп вліз у сітку тільки наполовину.

Червоніючи від напруги, чоловік видерся на греблю і, перевівши подих, обома руками підняв коропа якомога вище, не приховуючи задоволення від вдалого придбання.

— Прощай, іроде! — вже зовсім дружньо ляпнув Миньку по животі Ілько Перехрест.

Може, той ляпас вивів Миньку з окляклого стану чи, може, кров ударила в голову. А чи образа на рибовода за минулі прикросці була такою великою, але Минька ніби пробудився. Старий і новий хазяї вхопили міцного мокрого ляпаса.

Скільки вже було сили в короп'ячому хвості — важко сказати. Але її було досить, щоб збити рибовода з ніг, а статечному чоловікові втратити рівновагу і випустити сітку з рук.

Короп покотився по крутому схилу греблі, поступово виплутуючись із сітки. Вдарившись животом об берег, упав у воду і затих.

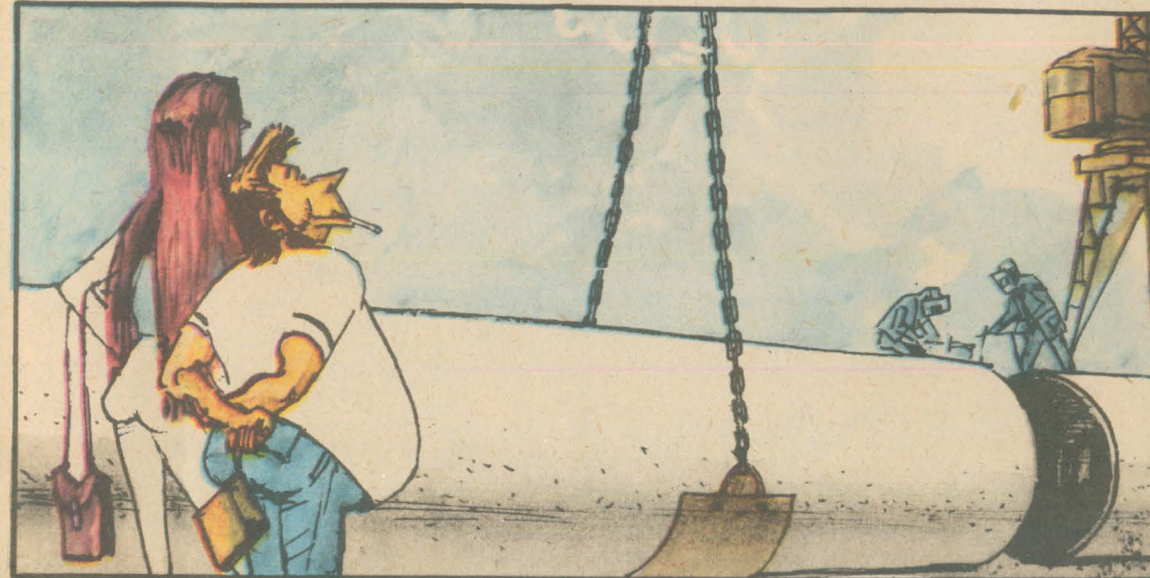
Остовпіла тиша вибухнула галасом і метушею. Ніби за командою, всі кинулися вниз до води:

— Він контужений. Хапай руками!

— Не підходь! Я його веслом по голові хрясну.

— Та не махайте! Не лякайте. Краще тихенько сіточку накинемо.

Рибалки почали підбиратися до коропа

— А ці?
— Ні.

— А оці трубочки — це те, що треба.

одночасно з трьох боків. Четвертий був шляхом до волі. І Минька це відчув вчасно. Він був у своїй стихії, і знову потрапити до рук рибалок було б, звісно, несправедливо.

Знявши хмару мулу, короп щез.

Рибалки і глядачі розгублено притихли. Ілько Перехрест зітхнув і крадькома витер зволожені очі. Навіть Василь Стирчак замовк, не наважуючись відкрити рота. Зіпершись на палицю, дивився у бік ставка, де зник короп.

...А може, Миньки й не було? І вся ця історія — суцільна вигадка?

Га?

Та ні ж, був. Бо ще й досі горить щока у старшого рибовода, а на світлому костюмі огрядного чоловіка не висохли риб'ячі соплі.

Був! Бо гроші за тридцять сім кілограмів риб'ячого м'яса чоловікові не повернули. Щоб не був роззявкватим. Але ж насипали дрібенької, бодай зменшити гіркоту втрати. Мала вже не втече.

А кажуть, риба дурна!

Володимир БУТКЕВИЧ.

ВТК ПЕРЦЯ

Бачили очі...

...Василь Станіславович Зазвірський — мешканець села Іванівки Долинського району Кіровоградської області — мріяв облицювати власну хату плиткою. Давно мріяв. Але все якось не доходили руки. То затримається допізна у колгоспі, то інші клопоти на перепоні. Та й де ще ту плитку взяти?

Отож, коли одного весняного дня біля обійстя Василя Станіславовича спинився навантажений по самі віндя отією заповітною плиткою грузовик, у господаря аж очі на лоба подерлися:

— Звідки?!

— Із Долинської рембуддільниці. — в один голос відповіли двоє приїжджих. — Оце, дядьку, плитку людям продаємо. Облицюєте нею хату — ліпша за писанку буде... Не пожалієте! Товар добрий. Самі робимо...

Зрадів господар такому сервісові, добув із гамана п'ятсот сімдесят три карбованці та й не роздумуючи купив розхвалену плитку. І поки допомагав продавцям-будівельникам вивантажувати її, уже намалював у своїй уяві хату в новій оздобі.

Та — ба! Не судилося тим мріям збутися. Всього-на-всього тиждень пролежала у нього у дворі плитка, як розпалася на технологічні компоненти — пісок і цемент.

— Як же так?! — обурився Василь Станіславович. — Я ж і горобцям сідати на неї не дозволяв!..

І попрямував у район — до Віктора Павловича Бурякова, виконуючого обов'язки начальника Долинської рембуддільниці.

Та не встиг ще докінчити своєї розповіді, як почув:

— Нічого не знаємо і не бажаємо знати! Плитку самі купували? Самі! Отже, бачили очі, що брали? Бачили! Ну й привіт!

Кинувся В. С. Зазвірський шукати захисту в районній прокуратурі.

— Доки ремонтно-будівельна дільниця не складе акта про те, що вироблена нею плитка — бракована, нічим допомогти не можемо, — розвели руками юристи.

Повернувся В. С. Зазвірський у рембуддільницю. Але де ж це бачено, щоб бракороби самі на себе акт складали?!

Так і лишився Василь Станіславович без плитки і без грошей. Зате, опріч нього, почули фразу В. П. Бурякова стосовно очей, які бачили, що брали, іще й у нашій редакції. На листове прохання В. С. Зазвірського, ми зв'язалися телефоном з Долинською рембуддільницею і ледь встигли викласти суть його скарги, як у трубіці голосом Віктора Павловича гримнуло:

— Не знаємо і не бажаємо!.. Бачили очі?.. Отож привіт!

Привіт — то й привіт. Тільки от не дає спокою думка: невже це в усіх підприємствах Кіровоградського облбудуправління таким же безсовісним робом виконують виробничі плани?

Ю. ІЩЕНКО.

Сатиричні мініатюри

З ПОСТІЙНОЮ АДРЕСОЮ

Адресу я постійну маю:
У мене хата завжди з краю!

Г. МОРОЗ.

СВИНЯ

— Казали — не б о!
А мені байдуже.
Скажу вам і де-факто і де-юре:
Я небо вчора бачила в калюжі,
Залізла — звичайнісінька баюра!

Анатолій СОЛОНСЬКИЙ.

КОСМІЧНА ПОДОРОЖ
Пригода перша

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЕРЕЛЯК

Пронеслась, як диво-птиця,
Над полями блискавиця.
Хмарка бризнула дощем...
Я сховався під кущем.
Сів, стеблиночку гризу —
Перечікую грозу.
Раптом — що це?.. Хтось прибіг
І присів мені до ніг.
Ой, які великі очі!
Може, з'їсти мене хоче!..
Як стрибнув я з-під куща
І мерщій — навітікача!
Полетів, неначе птах,
По ріллі, по бур'янах!
Озирнувся — а навкис,
Через поле, просто в ліс,
Покотився сірий м'ячик:
То втікав од мене... зайчик!

Михайло БІЛОГОРКА. м. Кіровоград.

ЛИСИЧЧИН КЛОПІТ

У зеленій осоці
Місяць плавав по ріці.
Дуже гнівалась лисиця:
— Що це місяцю не спиться?
Нічка місячна така —
Як іти до курника?

КОМПОТ

Кошеня компот варило,
Дуже лапки натомило...
Узяло відро води,
Солі вкинуло туди.
Цілих тридцять картоплин,
Капустину й п'ять морквин,
І скришило залюбки
Два червоних буряки.
Добре все було, та от —
Вийшов... борщ, а не компот.

Євген ЖЕЛЕЗНЯКОВ.

ВЕСНА

— Оксанко, ти з Віталіком ходила
в ліс по проліски?
— Ні, ми ходили весну зустрічати.
— Яка ж вона?
— На жаль, ми її не зустріли. У лісі
вже зазеленіла трава, співають птахи,
молоді листочки на деревах ось-ось появ-
ляться... А весни ми не бачили. Де вона
запропастилася, сама не знаю...

Анатолій ВИСОЦЬКИЙ.

Таблетки від болю

Іде Мишко вулицею і ласує цукерками. Не зогледівся,
як наздогнав його Тимко. Мишко встиг сховати кульок за
пазуху, але в роті залишилася цукерка.

Мишко прикрив щоку рукою.

— Що це з тобою? — здивувався Тимко.

— Та ось із лікарні йду, — збрехав Мишко.

— Ой, лишенько, — поспівчував Тимко. — Але ж у
школі з тобою було все гаразд.

— Еге ж, — кивнув Мишко. — Уже вдома вхопило.
Ідуть хлопці разом.

— А що то в тебе в роті? — спитав Тимко.

— Таблетка, — неохоче відповів Мишко. — Від зубно-
го болю.

Дивляться, аж навстріч їм прошкує хлопець з підв'яза-
ною щокою.

— Куди це ти, Миколо? — спитав Тимко.

— У лікарню. Клятий зуб...

— Так ось у Мишка, — показав Тимко на товариша, —
таблетки є.

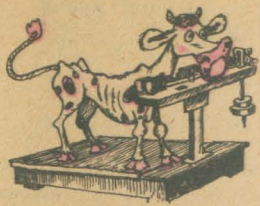
Тільки промовив Тимко ці слова, як Мишко враз
зірвався і помчав вулицею. А з-під висмикнутої сорочки
посипалися цукерки...

Володимир СЕНЦОВСЬКИЙ.

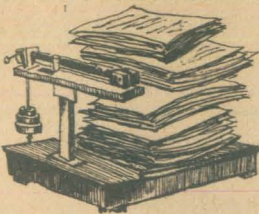

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПАПЕРОВЕ М'ЯСО

Трапляються, знаєте, в житті настирні індивідууми, з якими і в компанії важкувато, а тет-а-тет спілкуватися — просто нестерпно.

Якщо, скажімо, звичайний, нормальний громадянин заходить до магазину, то питає: «Те-то є? Нема? Було й уже все продано?» — і йде собі куди йому треба.

А настирний — ні, той одразу не піде. Обов'язково почне прискіпливо допитуватися, чому так швидко продали, чому йому не вистачило? «Бо сьогодні мало завезли», — пояснюють йому взаємно ввічливі продавці. А він своєї: «А чому мало завезли?» «Важко сказати, запитайте в торзі». Гадаєте, на цьому настирний заспокоюється? Та ніколи! Він бере ноги в руки і суне в торг. А там знову починає допитуватися: чому й чому? Йому пояснюють: «Бо нам завезли лише стільки-то і не більше». І для переконливості навіть накладні показують: самі, мовляв, дивіться. А він, настирний, знову не лінується, лізе в кишеню, витягає блокнот і каже: ні, даруйте, за моїми даними вам завезли значно більше. Отака морока з тим настирним.

Не знаю, як часто траплялися вам подібні індивідууми, достеменно відомо лиш, що керівникам колгоспу «Волинь» Володимир-Волинського району у цьому відношенні довго щастило. Протягом останніх трьох років не знаходилося нікого (я вже не кажу про ретельного ревізора), хто хоч би з цікавості звірив гуртові відомості колгоспу з квитанціями м'ясокомбінату на прийом худоби від цього господарства. Бо якби хоч один такий знайшовся, то відразу виявив би солідні розходження і невідповідності, що, як той казав, викликають і наштовхують.

Ретроспективні дослідження, проведені тепер спеціалістами, показують, за яких саме умов ці розходження і невідповідності змогли так розкучерявитися.

Було колись у селі Володимирівці міжколгоспне об'єднання по відгодівлі великої рогатої худоби. На початку 1979 року в районі вирішили за доцільне приєднати його до колгоспу «Волинь». Створили комісію з представників об'єднання і колгоспу. Почалася передача живності господарству. Переважити чотири тисячі голів худоби — справа, звичайно, марудна й копітка. Тільки-но почали переважувати, як одразу ж виявили халепу. З'ясувалося, що кожна худобина важить на п'ятдесят-п'ятдесят з гачечком кілограмів менше, ніж це свідчили папери. Голова правління колгоспу «Волинь» О. Й. Лавренюк почував потилицю і поїхав у райцентр, щоб доповісти про халепу одному з тодішніх керівників району. Той начебто порадив йому худоби не переважувати, а простежити, аби лиш кількість голів у натурі збіглася з цифрою у документах: цього, мовляв, вистачить (зауважую, що так пояснює події сам Олександр Йосипович, а тодішній керівник категорично запевняє, що такої нерозважливої поради, а тим більше вказівки ніколи в житті не давав, бо такої поради, а тим більше вказівки він просто не міг дати). Як би там не було, від кого б не виходила ініціатива, а закінчилася передача тим, що за істину взяли не живу вагу, а кількість тварин. Очевидно, О. Й. Лавренюк понадіявся, що мине час, корови та бички поправляться, — і все буде гаразд.

Але гаразд якось не витанцьовувався. Поїде голова колгоспу в райцентр на нараду, його там покритикують, він повертається й дає розгін підлеглим: «Кров з носа, але щоб мені був належний приріст!» Однак такий приріст — це не манна, що падає з неба. Треба й кормів

достатньо мати, і годувати худобу гарненько, і доглядати за нею сумлінно. А це, звісно, справа досить морочлива. У колгоспі обрали інший шлях, значно легший. Періодично переважувати худобу перестали. Навіть вибірково. Навіть під час щоквартальних інвентаризацій. Навіть тоді, коли завідувачий відгодівельним комплексом І. Й. Неминуший передавав справи новому завідувачому — М. П. Свидерському, і згодом, коли новий завідувачий Свидерський повертав справи назад Неминушому. Дебет із кредитом зводили на око. Точніше, поглядаючи на стелю. А ще точніше — пішли протоптаною стежкою: записували не те, скільки худоба фактично важить, а скільки треба, щоб вона важила. А тим, що бажана вага не збігалася з даними м'ясокомбінату, одноголосно вирішили знехтувати. Бо вірили, що не знайдеться настирного, який хоч би раз провів так звану зустрічну перевірку.

Отак вписували, дописували, приписували — і дописалися. За попередніми даними, приписки м'яса в колгоспі «Волинь» склали понад вісімсот тонн — на суму, що перевищує мільйон карбованців. І це, як то кажуть, робилося серед білого дня на очах шановної широкої публіки. Під останньою маємо на увазі й керівників Володимир-Волинського району. В чому, в чому, а в настирності їх, судячи з усього, звинуватити важко.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Волинська область.

ФРАЗИ

● Не перебільшуйте значення дружби, це зменшує число друзів.

● Якби ми знали, що про нас будуть казати, коли нас не буде, нас давно вже не було б.

● Щоб не зробити хибного кроку, увесь час топтався на місці.

В. БУГОВ.

Вітаємо ювілярів!

Поета Олексю НОВИЦЬКОГО
з його першим 70-літтям.

Давнього і бажаного автора «Перця»
Костянтина ЛЕМЕШЕВА
з його першим 60-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Щоб не чули свідки, вона завжди покупцеві на вухо грубощі
говорить.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Люди, схильні до розкрадання громадського добра, як правило, тихі: їм ні до чого привертати до себе зайву увагу. А от С. Я. Іващенко навпаки — і крав комбікорм у колгоспі с. Слобідки (Миргородський район на Полтавщині), і ще й по-хамському поводи́в себе з земляками. Мабуть, був упевнений, що саме так і мусить бути: адже, як не дивно, Іващенко займав посаду завідуючого фермою.

Колгоспники дійшли висновку про несумісність даної посади і даної поведінки. Їхній лист, адресований редакції, Перець попросив розглянути Полтавський обком профспілки працівників сільського господарства. І ось відповідь: колгоспники зробили цілком правильний висновок. За грубість, за розкрадання комбікормів С. Я. Іващенко з посади звільнено. Про це повідомляє секретар обкому профспілки А. С. Дорогань.

ПЕРЧАНСЬКІ ІНТЕРВ'Ю

«...В АПТЕЦІ ЇЇ НЕ КУПИШ!»

Хто не знає Олега Попова?

Гм... Це, мабуть, те саме, що запитати: хто не знає, що таке цирк? Справді, хіба можна тепер уявити наш радянський цирк без цієї страшенно талановитої, винахідливої, веселої і дотепної людини — народного артиста СРСР Олега Попова?

Минулого року нам з вами здорово пощастило: кілька місяців підряд Олег Попов перебував на гастролі у нашій республіці. Перець, як ви самі розумієте, не міг утерпіти, щоб об такій щасливій нагоді та не взяти у свого прославленого колеги по сміховиробництву коротенького інтерв'ю.

ПЕРЕЦЬ. Ну, то як вам, Олег Костянтинович, наш український глядач?

О. ПОПОВ. О, він вище за всякі похвали! Дуже талановито сміється! З таким глядачем і працювати весело: я намагаюсь підняти настрій йому, а він — мені. Отак разом і сміємось!

ПЕРЕЦЬ. А що воно взагалі за штука — сміх, от як ви думаєте? Чого людина сміється? Як зробити, щоб вона засміялася? Є у вас тут якийсь особливий секрет?

О. ПОПОВ. Спитайте що-небудь полегше... Я тільки знаю, що довести людину до сміху — значно важче, аніж до плачу. Для цього дуже серйозно доводиться працювати над собою. Дешевими, примітивними трюками тепер нікого не розсмієшиш. Але вже коли вдається викликати посмішку у глядача — то ніякої іншої нагороди не треба!

А взагалі скажу, у мене викликають глибокий жаль люди, які не вміють сміятися. Бо сміх — це ж величезний дар, даний людині природою! Людина, наділена почуттям гумору, — казково багата. І цим багатством завжди готова поділитися з іншими.

ПЕРЕЦЬ. А що ви думаєте про сатиру?

О. ПОПОВ. Сатира — це така гостра

зброя, що з нею треба поводитися дуже вміло. А то так ненароком можна поранити й не того, кого треба.

ПЕРЕЦЬ. А якому жанрові віддаєте перевагу ви особисто?

О. ПОПОВ. Усмійці. Прекрасний засіб від усіляких хвороб, особливо душевних. Кращих ліків не знаю! Тільки, на відміну від інших ліків, усмішки в аптеці не купиш. Отож дорожимо нею!

ПЕРЕЦЬ. А як ви ставитеся до перцю взагалі і до журналу «Перець» зокрема?

О. ПОПОВ. Перець — продукт сильнотоніючий. На мене від нього нападає гикавка. Гадаю, що така ж реакція виникає і у ваших читачів: одні гикають від сміху, інші — тобто герої ваших фейлетонів — від негативних емоцій. А взагалі, я ваш давній читач і шанувальник.

ПЕРЕЦЬ. А до того ж — і автор. Адже чимало малюнків, вміщених на моїх сторінках, наші художники-перчани зробили за вашими, Олег Костянтинович, темами... Ну, й останнє запитання: що б ви хотіли побажати нашим читачам?

О. ПОПОВ. Хочу, щоб вони завжди були в доброму гуморі, вміли радіти і радувати інших, а ще, як кажуть у нас на Україні, — здоровенькі були!

Бесіду Перця
з Олегом Поповим записали
Б. БОЙКО та В. ЗЕЛІНСЬКИЙ.

*Мій сердечний привіт
читачам журналу
"Перець"
С наміром знову читати
Ваші твори*

ЖАРЯНІ УСМІШКИ

САМЕ ВРАЗ

Заходять двоє до горілчаного магазину.

— То що, беремо по дві?

— Та ні, давай по три.

— Та по три ніби багато...

— Ну, то по дві. Ото, — каже до продавця, — дайте нам вісім пляшок «Плодогядного» та по дві цукерки!

Повідомив В. ГАНДЗЮК.

м. Київ.

МОЖНА БУЛО ПРОСТІШЕ...

Хтось написав патріархові скаргу, що місцевий піп займається розкраданням церковних грошей, веде аморальне життя.

Невдовзі приїхав представник для перевірки скарги.

— Це робота мого дядька. Він явний дурень, і в цьому ви зараз переконаєтесь, — заявив батюшка.

Піп викликав дядька і наказує:

— Ану збігай до мене додому і взнай, чи я є дома.

— Слухаю, пане-отче, — сказав дядько, і помчав до попової квартири.

— Так, він справді дурень, — сказав перевіряючий, — можна ж було по-дзвонити по телефону.

Повідомив П. БАЛИНСЬКИЙ.

с.мт Крижопіль
Вінницької області.

ДУМАТИ ТРЕБА

На засіданні педради директор говорив:

— Товариші! Перш ніж ставити учневі двійку, гарно подумайте, хто її буде виправляти.

Повідомив Т. КОРОСТИЛЬОВ.

м. Харків.

ЗАСТРАХУВАВСЯ

Прибігає Толя у медпункт і каже: — Перев'яжіть мені, будь ласка, пальці на лівій руці.

— У тебе болять пальці? — дивується фельдшер.

— Ні! У нас зараз почнеться урок праці, ми будемо цвяхи забивати.

Повідомив В. СОПРОНЮК.

с. Троїняківка
Маневицького району
Волинської області.

ПОРОЗУМІЛИСЬ

— Ваш білет, товаришу!

— Мій білет.

— Ваш білет!!

— Мій білет.

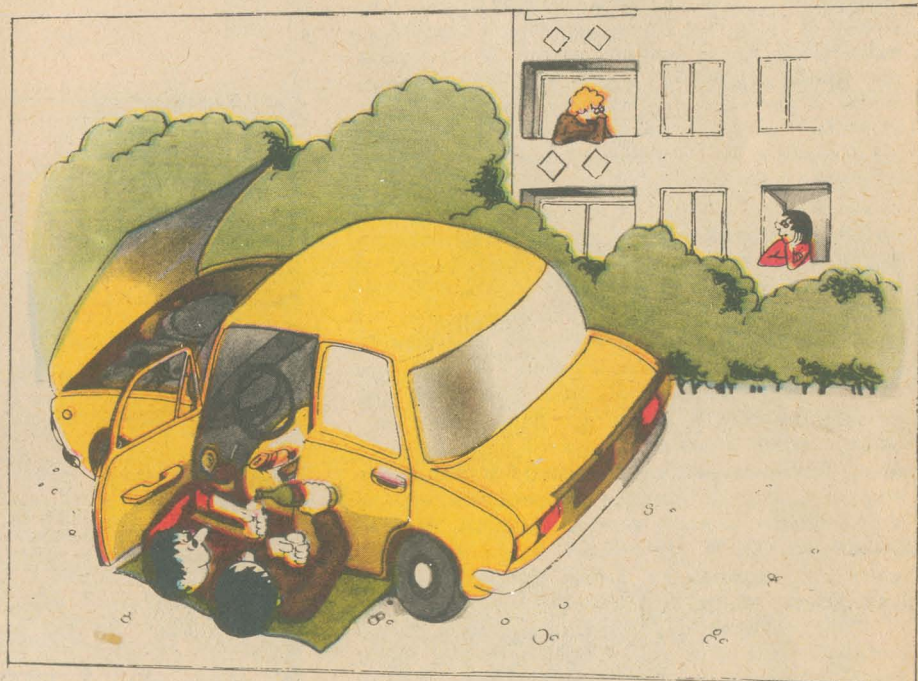
— Ви що, хворі на голову?! — кричить контролер.

— А ви хто, лікар? — спокійно перепитує пасажир.

Повідомив Я. КИЧУРА.

м. Ровно.

Мал. В. ВОЛИНЦЯ (м. Прип'ять)

— Нарешті й мій діло до душі знайшов. Із сусідом всі вихідні з машиною возиться.

Мал. В. СОЛОНЬКА

Що кому на думці.

Мал. А. БОРДУНІСА

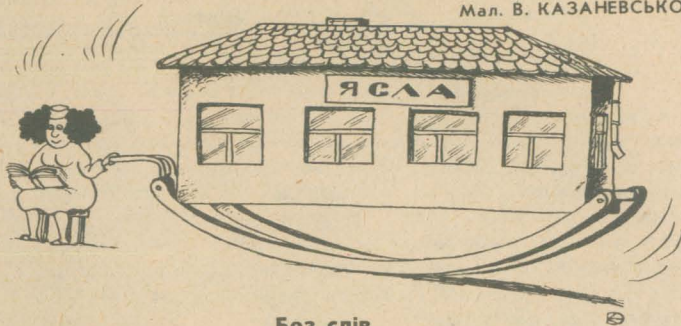
— От щоб у тебе, тату, на голові таке росло, як у цього дядька на бороді.

Мал. В. ПОЛОВИНКА

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

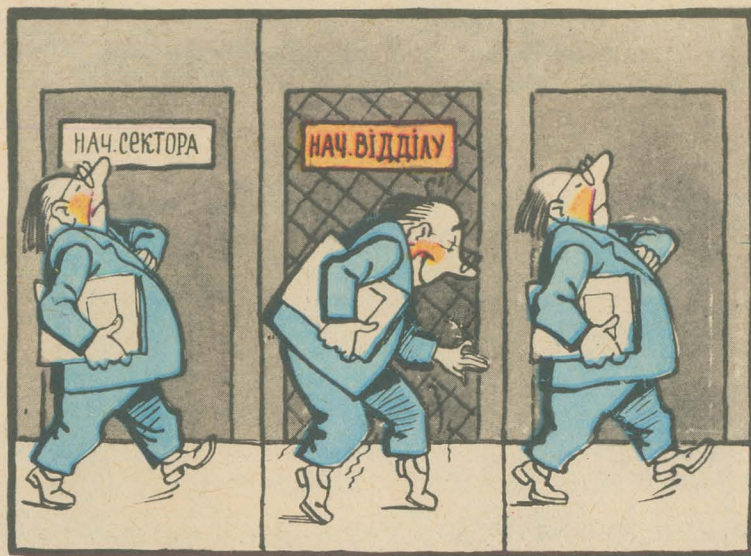

Мал. В. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Метаморфоза.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...звичка вельми важливо зважувати кожне слово перед тим, як його вимовити, найбільш притаманна працівникам телемайстерні села Поліське на Київщині. Три роки майстри вивчали телевизор «Електроніка-407», зданий до майстерні за квитанцією 416749, і нарешті повідомили його власниці: «Забирайте, бо відремонтувати не зможемо».

...давнім звичай запікати в піріг монету і таким чином ошастливлювати одного з гостей зберігся, правда, у трохи трансформованому вигляді на Новоукраїнській хлібопекарні (Кіровоградщина). З тією різницею, що замість монети запікається металева пилочка

для нігтів. І не в піріг, а в хлібину. Цього разу щасливчиком виявився мешканець села Орлик — І. К. Цимбалюк, який тут же на радощах відвідав стоматолога.

...величезною загадкою для поліглотів явилася поздоровча телеграма, яку вручили на день народження жительці селища Баштанка Миколаївської області — Катерині Калашниковій: «Велаєм тебе зовогох узренов в трудз-ВПКТОР МВГІЯ». Оскільки підозрювати телеграфістів у тому, що вони на робочих місцях відзначали іменини своєї землячки, немає підстав, залишається повірити у версію, що маємо справу із не званою досі мовою.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«ОБ'ЯВА

6/1—1984 року почта не працює, бо захворала і лежить на лікарняному листкові».

Надіслала Г. ОЗДОБА.

«Поступило в продаж дитяче м'ясо, в консервах».

(З об'яви про надходження у продаж до сільмагу пюре м'ясного для дітей).

Надіслав М. БУРИК.

«27 січня 1984 року в фельдшеро-акушерський пункт приїде лікар-педіатр».

Діти віком до 1-го року обов'язково повинні прийти».

(З об'яви).

Надіслав В. РУЧКА.

«З відкриттям нового універмагу населення міста повністю забезпечено торговельною площею».

(З райгазети).

Надіслав Ів. ПРОЦІВ.

«Тітка Фросина гонить горілку с карбідом, який віддає сіркою та іншими виществами. А міліція і вухом не веде».

(З скарги).

«Весна не за горами. А тому слід до її зустрічі готуватись сьогодні. Щоб на нашій перешкоді не стали хурделиця, снігові заноси та інші тимчасові опади».

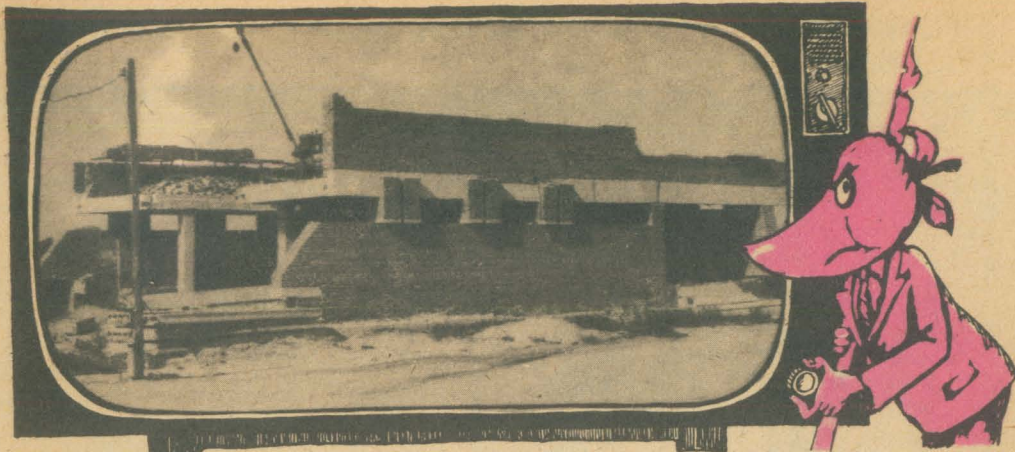
(З тексту виступу на зборах).

Надіслав А. ІЛЬЧУК.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!
Яким мусить бути пам'ятник полярному дослідникові? Довго сушили голову над цим питанням земляки Георгія Яковича Сєдова (селище Сєдове Донецької області), розпочавши п'ять років тому спорудження меморіального комплексу на його честь. І таки додумалися. Вони вирішили просто-таки заморозити будівництво того меморіалу. Саме його ви й бачите на своїх екранах.

На цьому, шановні товариші,— до побачення! До наступного телебачення!

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Друже ПЕРЧЕ!

Хочемо повідомити тобі цікаву новину: Кобеляцька радіотелемайстерня перейшла на нову форму обслуговування, схожу на ту, що в торгівлі зветься самообслуговуванням. Скажімо, для того, щоб поміняти кінескоп у моєму телевізорі «Садко» (ще й гарантійний термін не минув), я мушу з'їздити до Кременчука, на завод «Ремпобуттехніка», одержати там кінескоп, потім приїхати з телевізором і новим кінескопом до районної телемайстерні і тоді, можливо, майстри зіпсований кінескоп мені замінять. Після такого сервісу мимоволі згадується приказка: «Спасибі за ласку, покажіть, де двері».

М. ДАВИБАРАН,
інвалід 2-ї групи

с. Орлик,
Кобеляцький р-н
Полтавської області.

У нас виникла підозра, що в назві тресту — «Олександрівважбуд» — склад «важ» може означати лиш одне: його керівникам важко іноді виконувати обіцяне. Ось уже сім років трест прокладає водопровід по вулиці Войнівській, і майже увесь цей час ми бачимо одну й ту ж картину: напівзамулені траншеї — жодної живої душі. Таке «бездушне» ставлення, як ти сам розумієш, особливої радості нам не приносить.

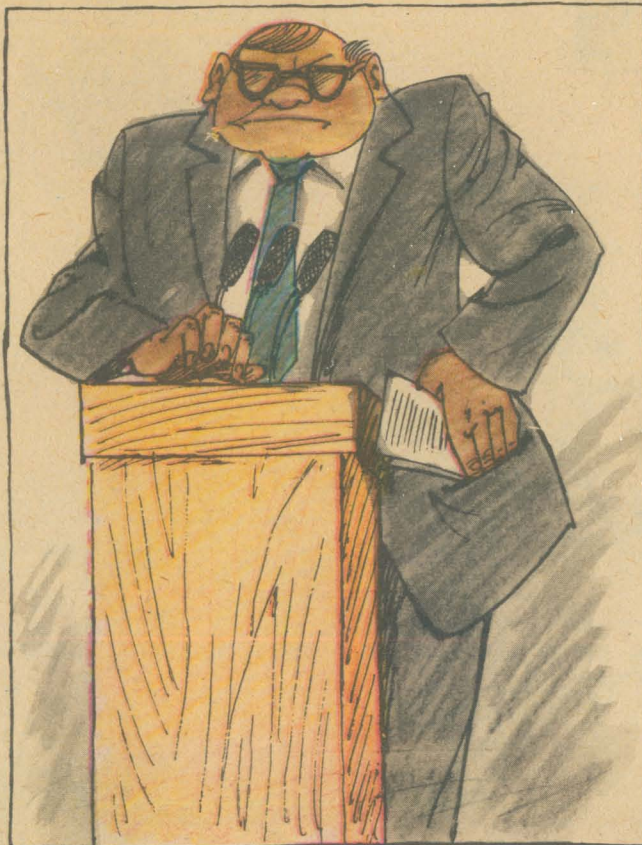
Мешканці вулиць
Войнівської та Фадєєва.

м. Олександрія
Кіровоградської області.

Знаєш, як мешканці села Біленьке ходять по воду? По водопровідних трубах. Ці труби ще шість років тому проклали по вулицях нашого села, і сам голова колгоспу імені Ілліча т. Ткаченко рапортував у райгазеті про готовність водопроводу до експлуатації. Та, як виявилось, труби проклали, а воду підключити забули. Отож ми з цеберками в руках ходимо по тих трубах по воду до далеких криниць і, щоб не дуже сумно було їти, усе повторюємо отой шестирічної давності рапорт нашого голови.

В. ГРОМОВ.

Запорізький район
Запорізької області.

За словом — у кишеню.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«У мого батька от була
Простая педагогіка
Одержав двійку чи кола
Як вріже вся тут логіка».

Г. О-ий
з Дніпропетровська.

— Судячи з того, що у Ваших віршах немає жодного розділового знака, мабуть, та педагогіка не дуже пішла Вам на користь.

«Я не перший, не останній
Кричу «єврика» у ванній.
Тільки в ванну залізаю,
Щось одразу ж відкриваю...»

І. Гл-чко
з Хмельниччини.

— Сподіваємося, коли ви вилазите з ванни, то це «щось» обов'язково закриваєте? Хоча б для того, щоб не затопити сусідів.

«Тільки б вистачило пару!
І не треба гонорару.
Хочу таке слово мати,
Аби словом тим вбивати».

Г. К-ий з Одещини.

— Мети своєї Ви досягли. Ваше поетичне слово таки може вбити. Принаймні, любов до віршів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А пам'ятаєш, Марійко, ми познайомилися з тобою на цій будові!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ У будинкові № 9 по вулиці Гайдара (місто Львів) майже рік тому розірвало водопровідну та каналізаційну труби. Залило підвал будинку, а жек-205 так і не зібрався ліквідувати ту аварію. Про отаку «оперативність» працівників жеку-205 повідомлялося у замітці «Ще одну загадку розгадано» (№ 22 журналу за минулий рік).

Після виступу Перця заступник голови виконкому Львівської міської ради Д. С. Голенко повідомив, що ремонт каналізаційної мережі у згаданому будинкові проведено. За звільнення ремонту начальникові жеку — № 205 Назурському І. А. оголошено сувору догану і частково позбавлено прогресивної оплати за IV квартал 1983 року.

◆ «Ранковий сюрприз» — так називалася замітка, вміщена у «Перці» № 2 за 1984 рік, в якій йшлося про те, що радіоточки у жителів села Суцани (Житомирщина) вже кільканадцять місяців або хриплять, або зовсім мовчать.

Начальник Олевського райвузла зв'язку А. Ф. Ничипорчук повідомив редакції, що під час стихійного лиха радіолінія було пошкоджено. Нині її повністю відновлено, і радіоточки працюють нормально.

◆ Про неритмічну роботу, порушення державної дисципліни, безгосподарності на Чернігівському заводі «Металоконструкцій» писалося у листі робітників.

На прохання Перця Чернігівський міський комітет народного контролю перевірив цього листа, а голова комітету Л. Н. Замерлов повідомив, що факти, вказані у ньому, підтвердились. За допущені порушення у використанні заводського автотранспорту, незаконні витрати грошей на командировки, незабезпечення ритмічної роботи заводу директорові Харламову А. І., в.о. головного бухгалтера Коваленку Г. С. оголошено суворі догани. А на Харламова та Коваленка ще й зроблено грошові нарахування у розмірі місячних окладів.

◆ На одній з вулиць села Хочин (Ровенщина) електролінія була в аварійному стані. Жителі вулиці неодноразово зверталися до працівників району електричних мереж. А тоді взяли і написали про це редакції.

Після втручання в цю справу Перця голова Дубровицького райвиконкому В. К. Гулько повідомив, що лінію електропередач було негайно відремонтовано. А начальникові РЕМ Дубінцю І. В. за тяганину оголошено сувору догану.

◆ Молодь села Більківці (Житомирська обл.) надіслала Перцеві листа про те, що в їхньому селі є Будинок культури, є й музей. Але взимку туди ніхто не ходить, бо опалення не працює.

Як повідомив голова виконкому Коростишівської райради П. В. Похилый, систему опалення Будинку культури та приміщення музею відремонтовано.

РОНАС

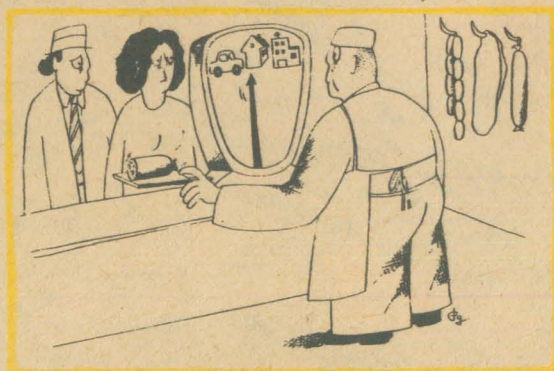
У мене гостює словацький гумористичний журнал «Рогач» (Братіслава).

Мал. Андрея ЗІМКА

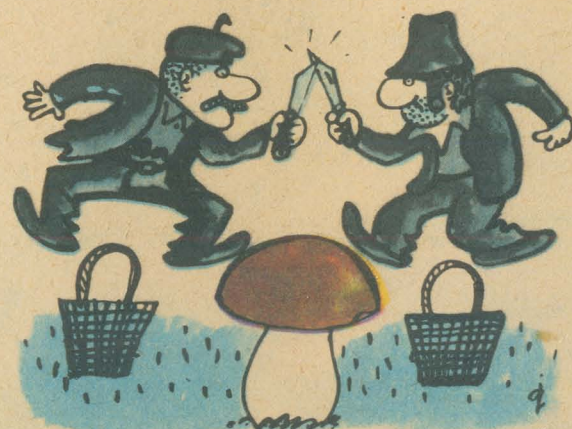
Без слів.

Мал. Петра ГОШАНИ

Без слів.

Мал. Ярослава ПОПА

Без слів.

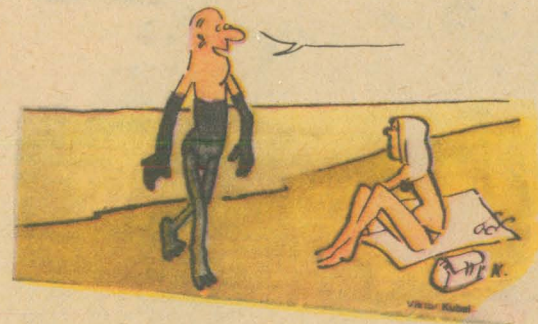
Без слів.

Мал. Віктора КУБАЛА

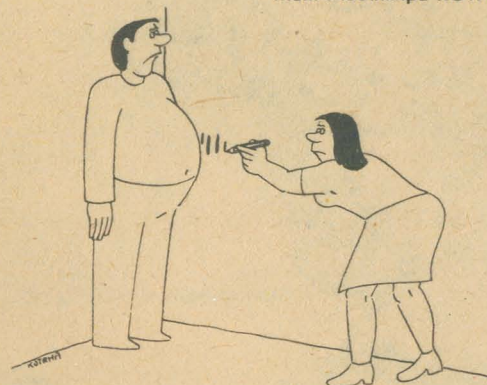
Без слів.

Мал. Любо РОДЕНИ

— Можеш лізти у воду сміливо, тут не глибоко.

Мал. Любомира КОТРИГИ

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВНУК.

Редакційна колегія: В БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.

Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 8 (1170)
(на українському мові).
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16.03.84. Підписано до друку 04.04.84. БФ 06569. Формат видання 70 × 108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Умовн. фарб.-відб. 14. Тираж 2.321.100.
Зам. 01470.

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Американський душ шарко,
або санобробка західноєвропейських партнерів.